

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Кюстендил, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Ваня Др. Богоева Въззивно гражданско дело
№ 20221500500233 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба от М. С. Г., ЕГН *****, с адрес: с. Б., община Дупница и Л. Е. И., с адрес: гр. *****, чрез пълномощника им адв. П. Г. П. от АК - Благоевград, с адрес гр. *****, насочена против Решение № 57 от 03.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 1144/2021 г. по описа на Районен съд – Дупница.

С обжалвания първоинстанционен акт РС – Дупница е отхвърлил предявените от М. С. Г. и Л. Е. И. срещу Н. А. Д. искове с правно основание чл. 45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размери, както следва: от ищцата М. С. Г. – за сумата от 5 001 лева, предявена частично от 800 000 лева.; от ищеца Л. Е. И., – за сумата от 5 001 лева., предявен частично от 500 000 лева, /съгласно допуснатото от съда изменение на исковите на основание чл. 214 ГПК в проведеното по делото открито съдебно заседание на 02.11.2021 г./, както и претенциите за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумите на основание чл. 86 ЗЗД, като неоснователни и е осъдил на основание чл. 78, ал. 3 ГПК М. С. Г. и Л. Е. И. да заплатят на Н. А. Д. сумата от 300 лева, представляващи разноски по делото.

Въззивниците релевират доводи за неправилност на обжалваното решение поради допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила, незаконосъобразност, като постановено в противоречие с материалния закон и необоснованост. Считат, че в нарушение на чл. 235 от ГПК първостепенният съд не е

обсъдил подробно всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност, като решението не съдържало фактически установявания за наличие, респективно липса на фактическия състав по чл. 45 ЗЗД.

Твърди, че решението на ДнРС е постановено при липса на мотиви. Излага становище, че не е изготвен доклад по смисъла на чл. 146 от ГПК, алтернативно, същият е непълен и не отговаря на изискванията на цитираната разпоредба. Твърди, че в нарушение на разпоредбата на чл. 131 ГПК, вр. чл. 133 ГПК, при неподаден в срок отговор на и.м., съдът бил допуснал възражения на ответника срещу иска, както и допуснал и приел по делото представени от него писмени доказателства – докладни записки и материали по писемски в полицейско управление гр. Рила, независимо, че тези доказателствени искания били преклудирани. Навежда съображения за противоречие на съдебното решение с материалния закон.

Твърди, че при постановяване на съдебното решение, първоинстанционният съд не е приложил правилно разпоредбата на чл. 45 ЗЗД, като не бил взел отношение по въпроса за деянието, а разсъждавал по въпроса за причинната връзка между деянието и вредата и се аргументира в насока за наличие на елементите от фактическия състав по чл. 45 от ЗЗД. Подчертава, че в случая деянието се изразявало в действията на ответника по принудително ограничаване възможността за лечение чрез установена медицинска практика и принудително налагане на лечение на раково заболяване чрез методи на алтернативна медицина. Счита, че е налице противоправност на процесното деяние, доколкото чрез хипноза и други психологически методи се въздействало на психиката на лицето, което да действа съобразно насоките, посочени от хипнотизатора с оглед облагодетелстване на последния, което било принуда, несъответна на закона и в противоречие с общата забрана да не се вреди другиму. Изразява становище и за наличие на причинна връзка, доколкото в производството било установено, че деянието на ответника е обусловило смъртта на Г. И.а, тъй като е осуетено лечението на раково заболяване по установени медицински практики и възразява срещу изводите на районния съд в противоположна насока, като противоречащи на опитните правила.

Иска се отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявените искове. Претендира разноските за въззивното производство.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от насреещната страна Н. А. Д., чрез пълномощника адв. Десислава З., с който се излага становище за неоснователност на депозираната въззивна жалба и се възразява срещу изложените в нея твърдения като неоснователни, а първоинстанционното решение се приема за правилно, без наличие на пороци, водещи до неговата отмяна.

Акцентираща, че по делото е приет без възражения от страните доклад по чл. 146 от ГПК. Оспорва твърдението на въззивника за наличие на елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане, като навежда съображения за противното. Иска се оставянето на въззивната жалба без уважение и потвърждаване на обжалвания съдебен акт. Претендират се разноските за въззивната инстанция.

По делото е постъпила частна жалба с вх. № 274/13.01.2022 г. от „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД със съдебен адрес: гр. София бул. „Н. Й. Вапцаров“ № 51Б чрез пълномощника му адв. В. Г. от САК, насочена срещу протоколно определение по чл. 92, ал. 2 ГПК от 07.12.2021 г. постановено по гр.д. № 1144/2021 г. по описа на ДнРС, с което ДнРС е намалил наложената на „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД глоба с протоколно определението от 02.11.2021 г., постановено по делото от 1000 лева на 50 лева.

Частният жалбоподател сочи аргументи за неправилност на обжалваното определение. Счита, че не са налице основания за санкционирането му, а съдът е насочил искането си към неправилен адресат. Подчертава, че в отговор на получените разпореждания на съда е предоставена информация в устен разговор с деловодството и писмен вид, че доколкото „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД е лечебно заведение за болнична помощ и в него нямало данни соченото лице да е било хоспитализирано, исканите документи не може да бъдат предоставени от него, а искането следвало да бъде изпратено до лечебното заведение за извънболнична помощ, където имало данни за посоченото лице. Иска се отмяна на обжалваното определение и постановяване на ново определение, с което наложената глоба бъде отменена изцяло.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбите, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът е приел въззивната жалба за допустима като изхождаща от надлежна страна в първоинстанционното производство, подадена в срок и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. Решението е и допустимо.

По правилността:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

Пред първоинстанционния съд са предявени обективно съединени искиви претенции от всеки от ищите, които са с правно основание чл.45 ЗЗД.

Исковите са предявени от М. С. Г. и Л. Е. И. срещу Н. А. Д. за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размери, както следва: от ищцата М. С. Г. – за сумата от 5 001 лева, предявена частично от 800 000 лева.; от ищеца Л. Е. И., – за сумата от 5 001 лева., предявен частично от 500 000 лева, /съгласно допуснатото от съда изменение на исковите на основание чл. 214 ГПК в проведеното по делото открито съдебно заседание на 02.11.2021 г./, като се претендира също така обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците, считано от осъществяване на деликта – 15.09.2018 г. до окончателното им изплащане.

В исковата молба ищите твърдят, че първата е майка, а вторият е брат на Г. Е.а И.а, починала на 15.09.2018г. от тежко заболяване и придружаващи такива, което заболяване е открито през 2017 г. Диагностицираното заболяване било рак, за което Г. И.а разбрала през юни – юли 2017 г. Направила изследвания - едно в Благоевград и едно в болница Токуда-София, като лекарят в болница „Токуда“ ѝ е обяснил, че трябва да се изреже тумора заедно с матката и е назначил биопсия. Говорила е по телефона с лекар от плевенската онкология, който и е предложил алтернатива - само химиотерапия.

През септември 2017 г. съобщила на ищите - майка си и брат си, че е болна от рак, като помолила да не настояват да се оперира, тъй като се лекува с алтернативни методи, свързани с гладолечение /дори и без вода/ за цяла седмица. Ищите твърдят, че след приложеното гладолечение Г. била изтощена и не е могла да яде нищо.

През 2017 г. - м. декември до м. март 2018 г. Г. И.а продължила да отслабва, но ходела на работа, като настоятелно била помолена от ищите - майка си и брат си вече да спре с алтернативните методи на лечение и да се лекува сериозно.

Според ищите Г. И.а през цялото време била под контрола на ответника, който не ѝ позволявал контакт с близките ѝ. Той именно държал да се прилагат алтернативни методи лечение.

През месец май 2018 г. Г. И.а се преместила заедно с ответника да живее в село *****, при майката на ответника. От месец юни 2018 г. Г. И.а била изолирана от всички, като ответника не позволявал да се вижда с роднини и приятели, извадил ограничителна заповед срещу майката на Г. И.а, да не доближава къщата му, като бил дори отнел телефона ѝ.

На 15.09.2018 г. Г. И.а починала към 22:00 часа, като след пристигането на бърза помощ, веднага след това ответникът я закарал в морга, където на сутринта е подал заявление за кремация.

Ищите поясняват, че от 2015 г. Г. И.а живеела на семейни начала с ответника Н. Д.. На 20.05.2018г. Г. Е.а И.а е сключила граждански брак с Н. А. Д. в гр. Благоевград.

В публичното пространство се тиражирала информация, че лицето Д. извършва дейност, като лечител чрез методи, които будят съмнение, още повече не им е известно

лицето да е медицински работник. Считат, че най-вероятно тази дейност се извършва и в момента. Изразяват убеждението си, че Г. И.а починала преждевременно, което има връзка с манипулации от представящи се за „лечители“ лица - в случая ответника и преки впечатления от случаи как ответника внушава, че съвременните методи за лечение на рак са неефективни, болезнени, осакатяващи и безполезни, като за целта са използвани и изкривени статистически данни.

Поясняват, че слагайки под хипноза Г. И.а, убеждавайки я да не се лекува с методите на медицината, ограничавайки възможността за лечение ответникът допринесъл за усложняване на болестта на Г. И.а, като с това предизвикал смъртта ѝ.

От смъртта на Г. И.а ищите претърпели значителни неимуществени вреди. При новината за нейната смърт изпаднали в шок, това ги покрусил и им причинило постоянни и непреодолими мъки и страдания, като никога нямало да могат да преодолеят мъката и страданията от сполетялата ги трагедия.

Майката на Г. И.а след първоначалния шок от новината не могла да повярва и отказвала да повярва, че се е случило най-лошото с нейната дъщеря. Известно време не могла да отиде на работа и да изпълнява задълженията си, не могла да спи, плачела постоянно, като се обвинявала за смъртта на дъщеря си. Непрекъснато имала главоболие и пиела болкоуспокояващи лекарства, те се оказали недостатъчни и се наложило да ѝ бъдат предписани и успокоителни лекарства.

Братът на Г. И.а имал силна връзка със сестра си. Като по-голяма от него винаги и във всичко му е помагала, както и той на нея. Преждевременната ѝ смърт го поставила в безизходица, която и до момента не можел да преодолее. Смъртта ѝ за дълго нарушила ритъма му на работа, тъй като за много неща разчитал на нея. Променил се, като станал затворен, контактувал с хора само при нужда. Имал главоболие, което наложило да пие лекарства. Усещал някаква тревожност у себе си от липсата на сестра си и от нейната опора.

Изложеното мотивирало ищите да сезират съда с искане да постанови решение, с което да осъди ответника Н. А. Д. да заплати им заплати посочените по-горе иски суми, представляващи дължимо обезщетение за причинените им неимуществени вреди, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираните главници, считано от осъществяване на деянието - 15.09.2018 г. до окончателното плащане на сумите.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба извън срока по ГПК – разпореждането по чл. 131 ГПК е връчено лично на ответника на 13.07.2021 г., а отговор ответникът е изпратил по пощата на 16.08.2021г.

За изясняване на делото от фактическа страна първоинстанционният съд е събрал писмени и гласни доказателства, посочени от двете страни по делото. При анализа на посочените доказателства е приел от фактическа и правна страна, че предявените искиове с правно основание чл. 45 от ЗЗД, с които ищите претендират да бъде осъден ответника да им заплати обезщетение за нанесени неимуществени вреди, изразяващи се в причинени страдания, вследствие на извършен от ответника деликт, довел до преждевременната смърт

на тяхната дъщеря и сестра, са неоснователни и недоказани. Мотивирал е своя правен извод с недоказаното наличие на причинна връзка между извършеното деяние от ответника и претърпените вреди, т.е. не е установено избора на лечение от страна на Г. И.а да е довело да нейната преждевременна смърт. Обосновал е своя извод с житейски установената невъзможност да бъде съпоставена продължителността на живота с проведения начин на лечение, респективно липсата на такова.

Разгледани по същество оплакванията за неправилност на първоинстанционното решение въззивната инстанция намира за неоснователни, като за да достигне до този извод съобрази от фактическа и правна страна следното:

На първо място съдът следва да отбележи, че според задължителното тълкуване на нормата на чл. 133 ГПК, във вр. с чл. 131, ал. 2, т. 5 ГПК, дадено в т. 4 от ТР № 1/09.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС, с изтичането на срока за отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, основани на съществуващи и известни на него към този момент факти.

Страната не може да поправи пред въззивната инстанция пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала в първоинстанционното производство.

По силата на концентрационното начало в процеса въззивната инстанция счита, че всяко едно от въведените след изтичане на срока за отговор по исковата молба от ответника в първоинстанционното производство възражения относно неоснователността на предявения иск са преклудирани и не дължи произнасяне по същите.

Такова дължи единствено по направените оплаквания за неправилност на обжалваното решение, като във връзка с тях съобрази от фактическа и правна страна следното:

Ангажираните пред първата инстанция доказателства от страна на ищците-въззивници установяват, че същите са съответно майка и брат на лицето Г. Е.а И.а, диагностицирана с онкологично заболяване на маточната шийка през август – септември на 2018 г., починала на 15.09.2018 г.

В дадените по реда на чл.176 ГПК обяснения от ответника същият сочи, че не е ограничавал контактите на Г. с абсолютно никой, тя сама пожелала да не контактува с нейните близки - майка ѝ и брат ѝ, не е извършил спешна кремация, задържал я в хладилно помещение – хладилна камера за седем дни, за да може всичките им познати, живеещи в чужбина да се съберат и да присъстват на опелото ѝ и ако някой има претенции към нейната смърт да поиска или оспорва кремацията. След опелото, тялото било върнато в хладилна камера и следващите тридесет дни никой не е попитал защо тя ще се кремира, не е провеждала лечение в болница в гр. Благоевград и в „Токуда“, не е оставала също за лечение, но правила изследвания там, както и в още две болници.

Пред районният съд са събрани гласни доказателства. От показанията на свидетелката Сашка Димитрова се установява, че след резултатите от изследванията на Г. и втори лекар бил на мнение, че се налага спешна операция с тотална хистеректомия, но повлияна от

ответника Д. започнала нетрадиционно лечение с глад и билки, виждала я в състояние на гладолечение и само на вода, нямала видимо подобрение, но отказвала да се лекува по традиционната медицина и в разговорите, които водили казвала, че ще следва „другия път“ и че „всеки път, когато говори с нас“ /св. Димитрова, майка ѝ и близки приятели/ бива разколебавана да върви по „онзи“ път – нетрадиционния. Последно на 9 юни 2018 г. св. Димитрова и Г. се видели, като последната заявила, че се чувства добре на село /с. Смочево/, спокойно ѝ е, след което до датата на смъртта ѝ тя не вдигала телефона, отдръпнала се, а ответникът Д. бил нейният ментор и казвал, че ще се лекува с неговите напътствия – глад, вода с кислород, ябълки и молитва. Те живеели заедно и вероятно по негови указания цялото лечение било сглобено от него и Г. избрала да се лекува по този начин, защото вярва на него – на Н. Д.. Смъртта на Г. И.а със сигурност преобърнала живота на ищците. Поведението им се променило, Ищецът станал затворен, не контактувал, а ищцата също – виждала я разплакана по улиците, на погребението били на успокоителни. Д. се грижел за Г. в с. Смочево. В един от кратките разговори по телефона, Г. споделила, че той ѝ е направил люлка, за да се люлее и по време на разговора се люлеела и звучала като зомбирана. В разговор между свидетелката Димитрова и Н. Д. през м.септември, 2018 г. той заявил, че поема отговорността за всичко, което прави – за лечението, което той е поел, защото близките ѝ и приятелките ѝ я отклоняват от правилния път.

От показанията на свидетелката В.Х. се установява, че Г. и ответникът Н. Д. взели решение да се лекува с алтернативна медицина след поставената ѝ диагноза – режим на хранене и на гладуване, билки, но не предписани от лекар. Г. имала счетоводна къща и работела заедно с майка си в офиса, имали чудесни отношения с майка ѝ, майка ѝ била много усмихната преди, но след смъртта на Г. не я виждала да се усмихва. Г. не желала да се вижда с майка ѝ и брат ѝ, защото те и св. Х. настоявали да се консултира с лекар и да се лекува по друг начин, с методите на традиционната медицина. Г. споделила, че заедно с Н. са чели и са се интересували, свързали са се с хора, които са оздравели по този начин и заедно с него ще се лекува по този начин. Г. и Н. живеели заедно. До м. март Г. работила в офиса и се виждали, приключила счетоводната година, а след това заминала на с. Смочево и със св. Х. се чували по телефона. Веднъж през м.май или м.юни се видели, но Г. не изглеждала добре, имала характерен вид на болен човек - цвета на кожата ѝ бил променен даже.

В настоящото производство, вредите се претендират по чл. 45 от ЗЗД, според която разпоредба отговорността за непозволено увреждане възниква при наличието на причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и претърпените вреди. За да е налице фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД следва да е причинена вреда на ищеца, тази вреда да е резултат от виновно, противоправно поведение на ответника, като вредата следва да е резултат от виновно противоправно действие или бездействие и следва да е налице причинна връзка между противоправното деяние и настъпилите вреди.

Деянието е противоправно, когато са допуснати нарушения на предписани или общоприети правила. Вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца

към деянието и неговите последици /както е в наказателното право/, а неполагане на дължимата грижа. И докато вината се предполага до доказване на противното и това доказване е в тежест на ответника, останалите елементи от фактическият състав се доказват при всеки един конкретен случай и доказването им е в тежест на ищеца.

В настоящата хипотеза дори и да се презумира, че ответника виновно не е положил дължимата грижа относно здравословното състояние на неговата съпруга Г., безспорно не се установява наличието на причинна връзка между противоправното деяние и настъпилите вреди за ищите.

Макар да не е ангажирана съдебно – медицинска експертиза в тази насока, е ноторно известно, че раковите заболявания са злокачествени, респективно наличието на мутирани клетки с агресивен растеж и неконтролируемо делене са способни да убият човек за време с различна продължителност. Според медицинската статистика ракът се нарежда на първо място сред смъртността. В повечето случаи, с навременното откриване и диагностициране на заболяването, както и с компетентно лечение, ракът може да бъде преодолян. Много често обаче има такива ситуации, когато заболяването вече е диагностицирано в късна фаза, което означава, че процесът е необратим и няма шанс за оцеляване за пациента с рак. От приложения по делото Резултат № 6 /лист 6 от първоинстанционното производство/ се установява, че по класификацията на ПапаН.у (PAP) Г. И.а е била диагностицирана с последната най-тежка фаза, свързана с наличие на множество ракови клетки, инвазивен карцином.

Отделно от това по делото е останало неизяснено обстоятелството дали Г. И.а е имала и други съпътстващи заболявания. По делото не са събрани доказателства какво по вид лечение е можело да бъде приложено в случая и какъв предвидим резултат би се очаквал. Не е безспорно доказано и обстоятелството, дали смъртта е настъпила именно в резултат от развитието на онкологичното заболяване или за последната са допринесли и други физиологични неразположения. При всички неизяснени обстоятелства за съда е невъзможно несъстоятелно да формира извод за наличие на причинно следствена връзка между поведението на ответника и настъпилите вреди, респективно недоказано е твърдението, че се касае до преждевременно настъпила смърт на Г. И.а.

В заключение съдът приема, че от събраните по делото доказателства не се установява основателност на исквете с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД, както и на акцесорната претенция по чл.86, ал.1 ЗЗД, чиято основателност е предопределена от основателността на главния иск.

Като е направил изводи в посочения смисъл РС Дупница е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да се потвърди.

По частната жалба:

С протоколно определение на основание чл. 92, ал. 2 ГПК от 07.12.2021 г. постановено по гр.д. № 1144/2021 г. по описа на ДнРС, с което ДнРС е намалил наложената на „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД глоба с протоколно определението от

02.11.2021 г., постановено по делото от 1000 лева на 50 лева.

Частният жалбоподател сочи аргументи за неправилност на обжалваното определение. Счита, че не са налице основания за санкционирането му.

Частната жалба срещу това определение е депозирана на 15.07.2022 г. т. е. преди изтичане на преклузивния едноседмичен срок за обжалване на същото, при което е процесуално допустима. Разгледана по същество съдът я намира за основателна.

С исковата молба ищите са заявили искане да се изискат от „Аджибадем Сити Клиник Болница Токуда“ АД, гр. София всички медицински документи, свързани с Г. Е.а И.а.

С определение № 272/24.08.2021 г. постановено по реда на чл.140 ГПК съдът е разпоредил от горепосоченото лечебно заведение да се изиска посочената в исковата молба информация. До третото неучастващо по делото лице е изпратено писмо, с което е изискано до датата на съдебното заседание да бъде изпратена цялата медицинска документация свързана с свързани с лицето Г. Е.а И.а.

От съдържанието на писмото така и не става ясно какви точно документи се изискват от лечебното заведение, а искане за предоставяне на информация въобще не е формулирано в това писмо, отделно от това по делото не става ясно каква по съдържание информация би следвало да се изиска.

В проведеното на 05.02.2021 г., съдът е постановил определение, с което от болница „Токуда“ отново е изискана информация, посочена в исковата молба, като е разпоредено да се посочат и дадените от съда указания – касаещи налагане на глоба при неизпълнение на указанията. Повторно по делото е изготвено писмо до лечебното заведение, в което е посочена констатацията, че до момента не са изпълнени указанията за представяне на исканата документация, като е изискано до датата на следващото съдебно заседание – 02.11.2021 г. „да ни бъде изпратена исканата информация/ документация.“ И в напомнителното писмо не става ясно каква по съдържание информация се изиска, нито пък за какво документация става въпрос.

В проведеното на 02.11.2021 г. о.с.з. на лечебното заведение „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД е наложена глоба в размер на 1 000 лева на основание чл. 405, ал. 1 от ЗСВ и чл. 91, ал. 2 вр. чл. 87 от ГПК.

Въз основа на протоколното определение е изготвено писмо до лечебното заведение, в което е посочено, че съдът изисква информация касасеща изследвания и лечение на Г. Е.а И.а, което до момента не било изпълнено, като е посочено, че е наложена горепосочената глоба.

След изпращане на писмото, от третото неучастващо по делото лице –болничното лечебно заведение е посочена информация, за това, че Г. Е.а И.а не е била хоспитализирана в лечебното заведение и не е била пациент на болницата. В писмото се съдържа насочване, че писмо съдържащо съответното искане следва да се изпрати до „Аджибадем Сити Клиник Диагностично – консултативен център Токуда“ ЕАД, което е самостоятелно ЮЛ и лечебно

заведение за извънболнична помощ. Заявено е искане за отмяна на наложената глоба.

С обжалваното определение, съдът е приел, че глобата не следва да бъде отменена, тъй като болничното лечебно заведение е могло да уведоми съда за нейното отделение – ДКЦ, от което да се изиска документацията, а не да става причина за повторно и потретно изискване на информацията, поради и което глобата е намалена от наложения размер 1 000 лева на 50 лева.

Настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното определение е неправилно и следва да бъде отменено.

Изложеното по-горе обуславя извод за ненадлежно осъществени процесуални действия.

С исковата молба е направено искане за изискване на медицинска документация от лечебно заведение за болнична помощ, като несъмнено това искане се основава на разпоредбата на чл. 192, ал. 1 от ГПК. Последната предвижда възможността от неучастващо по делото лице да се изиска намиращ се у него документ. Въпреки ясното и точно съдържание на разпоредбата е необходимо да се посочи, че искане основа на тази разпоредба следва да съдържа определена конкретизация, както и при яснота, че съществуват определени документи, намиращи се у лицето, от което се изискват. По делото изначало липсват данни болничното лечебно заведение да разполага с медицински документи касаещи Г. И.а. Същевременно с исковата молба са приложени заверени преписи от медицински документи издадени от друго лечебно заведение – ДКЦ, до което обаче искания за представяне на медицинска документация първоначално не са отправяни. Същевременно с първоначалното определение на съда, макар и неконкретизирано е разпоредено изискване на информация, а не на документация, но в изпратеното до болницата писмо се указва да представи документация. Едва при изпращане на третото писмо до лечебното заведение за болнична помощ се изисква информация за проведени изследвания и лечения на Г. И.а и въз основа на него е получена информация, че същата не е била пациент на болницата, поради което последната не разполага с медицинска документация.

Изводът, който следва е, че по повод на преди това изпратените две писма до лечебното заведение за болнична помощ не е налице неоправдано процесуално бездействие и не са налице основания за налагане на глоба. Поради и това с обжалваното определение, първоинстанционният съд е следвало да отмени наложената в размер на 1 000 лева глоба, а не да изменя същата, намалявайки размера ѝ, като неправилно приема, че болничното лечебно заведение могло да уведоми съда за нейното отделение - ДКЦ, от което да се изиска информация. Диагностично-консултативният център, от което лечебно заведение в следствие съдът е изискал медицинска документация по делото и което е представило преписи на документи идентични с приложените с исковата молба такива, не е отделение на горепосочената болница. Касае се до две самостоятелни лечебни заведения от различен вид, самостоятелни ЮЛ, първото от които лечебно заведение за болнична помощ - болница за

активно лечение по смисъла на чл. 9, ал.1, т.1 от ЗЛЗ, а второто лечебно заведение за извънболнична помощ –ДКЦ по смисъла на чл. 8, ал.1, т. 2, б.“г“ от ЗЛЗ.

По разноските:

Предвид неоснователността на въззивната жалба, деловодни разноски се дължат на въззиваемата страна. Същата претендира разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева, като за доказване на разхода е приложен Договор за правна защита и съдействие. Насрещната страна не е направила възражение по чл.78, ал.5 ГПК, при което разхода ще бъде присъден в претендирания размер.

Мотивиран от горното, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 57 от 03.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 1144/2021 г. по описа на Районен съд – Дупница.

ОТМЕНЯ протоколно определение от 07.12.2021 г. постановено по гр.д. № 1144/2021 г. по описа на ДнРС, с която на основание чл.92, ал.2 ГПК съдът е намалил наложената на „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД глоба с протоколно определение от 02.11.2021 г., постановено по делото от 1000 лева на 50 лева и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ на основание чл. 92, ал. 2 от ГПК наложената, на „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“ ЕАД с протоколно определение от 02.11.2021 г., постановено по гр. д. № 1144/2022 г. на ДнРС глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева .

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК М. С. Г., ЕГН *****, с адрес с. Б., община. Дупница и Л. Е. И., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, да заплатят на Н. А. Д., с адрес: гр. Дупница, ул. ***** общо сумата от 900, 00 лева, представляващи съдебни разноски пред въззивната инстанция за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____